

نگاهی از بیرون به خانه تکانی راه کارگر

کنگره هفتم در نگاهی به مسائل درونی و انحرافات تشکیلاتی خویش که قدمتی با طول و عرض دو دهه دارد با قاطعیتی درخور تحسین به این پدیده های ناگوار داخلی برخورد نموده و به انتقاد کشیده است، بطوریکه خواننده مصوبات را، مجذوب شفافیت و صداقت نهفته در جملات می نماید. استبداد تشکیلاتی، فوق سانترالیسم، روابط بوروکراتیک، از جمله انحرافات است که کنگره مستقیماً فاصله خویش را با این پدیده ها اعلام میدارد که به اعتقاد من به عنوان شخص مربوطه! محفلیسم منفعت گرا، حذف و تخریب فعالان سازمانی رانیز میتوان در محدوده خارج از کشور بدان افزود. در طی این دو دهه، ده ها عضو و کادر رسمی سازمان طریق جدایی در پیش گرفتند و با کوله باری از اتهامات رنگارنگ صفوف مبارزاتی خویش را از سازمان جدا نمودند و به مبارزات خویش فرم و مضمون غیر تشکیلاتی دادند. اعضاء و کادری که در برهه ای از زمان زیر چرخ های استبداد تشکیلاتی، محفلیسم و روابط غیردمکراتیک ماندند و به ناگزیر از محدوده تشعشات آن خارج گشتند، رفقای که قربانی این مکانیسم موثر شدند، رفقای که نه از صفوف شیفتگان راه کارگر بلکه از تشکیلات آن جدا گشتند. البته استفاده از لفظ و اصطلاح "اخراج" در مورد این رفقا که مصرفی "غیردمکراتیک" دارد بسیار نامفهوم میباشد، کما اینکه یافتن رفیقی که این لفظ را به رسمیت بشناسد بسیار مشکل خواهد بود. انتقاد از خود نسبتاً شفاف و روح مصوبات کنگره در این زمینه، گویای عزم جزم سازمان برای نفی و مبارزه با این انحرافات میباشد که تحقق عملی و ملموس آن میتواند تا حدودی التیام بخش زخم خوردگان قدیمی سازمان باشد، زخم خوردگانی که آثار جراحات بیرونی و درونی را بر پیکر مبارزاتی خویش حمل مینمایند. البته سازمان بطور ضمنی از کلیه اعضای قدیمی خود که در فضای اعتقادی سازمان خود را مییابند دعوت به بازگشت به صفوف پیشین خود نموده است، اما از اعلان این مطلب که در صورت تمایل این افراد و رجوع مجدد به سازمان، از این افراد اعاده

حیثیت تشکیلاتی و رسمی میشود و کلیه حقوق پیشین آنان در انتخابات سازمانی بر رسمیت شناخته خواهد شد فرو میگذارد. تاکید کنگره بر حقوق اقلیت‌های تشکیلاتی هر چند به شکل فردی، فراقسیون‌ها، برخورد انتقادی شفاف با اعضای قدیمی و.... نوید بینشی نوین و چشم‌اندازی روشن‌تر در راستای پویایی و شکوفایی کار متشکل و جمعی آن میباشد که قضاوت نهایی در این مورد بر عهده آینده واگذار میگردد، و بار دیگر به درستی این نظریه واقف میشویم که تشکیلات باید اولین مکان نظم و آموزش دمکراتیک متعلقان آن باشد. چنانچه زمانی خود سانسوری و مصلحت‌گرایی فردی و محفلی ضامن تدوام ارتباط تشکیلاتی و رشد و ارتقاء در سیستم حاکم بر آن بود و اتهام‌زنی و سرکوب‌نظری و شخصیتی پاسخ‌دگراندیشی، امروزه مصوبات کنگره حامل پیامی نوین میباشد که در صورت تحقق عملی آنها، میتواند نه تنها در محدوده سازمان مزبور بلکه در پهنه جنبش چپ انقلابی مؤثر افتد و در راستای انزوای سکتاریسم و خودمحوری فرقه‌ای قرار گیرد. ایجاد کمیته‌های مستقل نظارت و پاسخ‌گو در برابر اراده عمومی مجموعه، از جمله اقداماتی است که اگرچه لازم و بدیهی میباشد اما کافی نیست و تضمین تحقق آن بر دوش اعضای سازمان میباشد همان‌طور که سلامت و شادابی سازمان انقلابی سوسیالیستی در تبلور و تنوع گرایش‌های نظری اعضا، آن در چهارچوب اصول مبارزاتی میباشد تکنوازی اکثریت نشانه بیماری آن است. کنگره هفتم راه کارگر و مصوبات صریح آن فرصتی است طلایی برای شیفتگان دمکراسی و سوسیالیسم تا گرد و غبار آفات تشکیلاتی را به سهم خود از جنبش انقلابی چپ بزدایند و پای گزاردن در این پروسه میتواند گامی بلند در راستای اتحاد عمل چپ انقلابی باشد.

روزبه وین

۴ سپتامبر ۲۰۰۲